

Geen parel, wel midden in de duinen

"Wat vind je nou eigenlijk aan Zandvoort?" vroeg iemand mij gisteren op de verjaardag van mijn broer. Aan de toon van de stem hoorde ik dat als antwoord "Ik vind het daar vreselijk" of op zijn minst "Niets aan, maar ik woon daar nou eenmaal" werd verwacht. Ik zie regelmatig een blik van afgrijzen als ik vertel dat ik in Zandvoort woon. Toegegeven: Zandvoort verdient niet de schoonheidsprijs. De oorlog en de goedkope wederopbouw hebben er een lelijke badplaats van gemaakt. Zogezegd geen parel in de duinen. Maar juist om zijn ligging vind ik het er heerlijk. Dan wel niet als parel, wel midden in de duinen. Ook deze zondagochtend vroeg geniet ik daar weer volop van, terwijl ik op het Duinpieperpad naar het noorden fiets. Het is nog stil. Onderweg passeer ik een paar mensen met een hond en wat joggers. De vogels zingen hun hoogste lied. Ik zie een aantal oude aardappelveldjes weer beplant. Even verderop staat het vol met brede orchis. Verder vochtige valleien, konijnen en veel wilde reseda. En in de verte het gebied waar je wisenten kunt zien: het Kraansvlak.

Maar dan, oh nee... er zijn vandaag races op het circuit. Tja, ook dat hoort bij Zandvoort. Het geluid van de bolides dringt zich meer en meer op. Ik kan me er vandaag niet aan ergeren. Dit tochtje heeft me in een soort democratische stemming gebracht... Een vader met zijn zoontje zitten pontificaal bovenop een duin om maar niets van de races te missen. Zij genieten en ik ook. Dat kan hier in de duinen duidelijk op veel verschillende manieren.

ANNELIES BOUTELLIER

Foto: Joost Bouwmeester.